

Medens det ifølge Loven af 1857 kun er selve Erstatningsbeløbet, hvis Udredelse skal være Gjenstand for Fordeling mellem Statskassen og vedkommende kommunale Kasser, har man anset det for naturligt, at den samme Regel kom til at gjælde med Hensyn til de Udgifter, der ere medgaaede til Udfindelsen af hint Beløb, altsaa til Taxationen. Herom er derfor en Bestemmelse optagen i Paragrafens sidste Stykke.

ad § 9.

De angaaende Hundegalskab i Loven af 1857 § 11 og Loven af 30te November 1876 indeholdte Bestemmelser, der vistnok i det Væsentlige maa anses for tilstrækkelig fyldestgjørende, ere sammenarbejdede i nærværende Paragraf, idet man kun har foreslaaet den Forandring, at den i Loven af 1857 indeholdte Bemærkning for de Autoriteter, for hvilke et formodet Tilfælde af Hundegalskab er blevet anmeldt, til strag at lade Hunden dræbe, skal indskrænkes til det Tilfælde, at en forvarlig Afspærring eller Vænkning ikke lader sig iværksætte. Da nemlig enhver Hund, der virkelig er angreben af Sygdommen, i Løbet af faa Dage vil dø, medens Dyrslægen, naar Hunden dræbes, ikkun er henvist til de usikre Obduktionsresultater, vil der, hvis Dyrret indtil videre holdes i Live, være opnaaet en meget betydningsfuld Veiledning til en sikker Diagnose af Sygdommen, og den pinlige Usikkerhed angaaende Sygdommes virkelige Karakter, der i Tilfælde af Dyrrets Drab let kunde vedblive at være tilstede, vilde da i mange Tilfælde kunne undgaaes.

I Paragrafens 4de Stykke, der iøvrigt er enslydende med Loven af 30te November 1876 § 1, er tilføjet Ordene „ogaa udover de Egne, hvor Sygdommen har vilst sig“ for bestemtere at tydeliggjøre Forskjellen mellem Paragrafens 3die og 4de Stykke. — § 2 i Loven af 30te November 1876 er som overflødig paa Grund af den almindelige Regel i Forslagets § 12 udeladt her.

ad § 10.

Med Hensyn til samtlige de her omhandlede saakaldte mildere smitsomme Sygdomme, hvilke man har søgt at specificere noget nøjagtigere, end det er stet i den tilsvarende Paragraf i Loven af 1857, gjælder det vel, at de under almindelige Forhold ikke ere af farligere Bessaffenhed, end at deres Behandling, naar kun almindelig Forsigtighed iagttages, vil kunne overlades til Eieren selv, uden at det Offentliges Indskriden bliver nødvendig. Da imidlertid Erfaringen noksom viser, at adskillige af disse Sygdomme, navnlig de thfse og putride,

saasom Rygmarvsthyfus og ondartet Lungesyge hos Hesten, under særlige Sygdomme begunstigende Omstændigheder kunne antage en saadan Dødelighed og vinde faa stor Udredelse, at særdeles betydelige Tab derved kunne foraarsages, vilde det paa den anden Side ikke kunne gaa an ubetinget at unddrage dem det offentlige Veterinærtilsyns Omjorg. Ligesom det derfor bør gjøres Vedkommende til Pligt, naar en af disse Sygdomme maatte forekomme i hans Besætning, derom at gjøre Anmeldelse, saaledes bør der formentlig ogsaa være aabnet Udgang for Politiet ikke alene til, som alt i Loven af 1857 foreskrevet, at anordne Afsondring af og Rensning efter de syge Dyr, men ogsaa til, naar Forholdene undtagelsesvis maatte anbefale saadant, at forbyde, at noget til Besætningen henhørende Dyr, om det end ikke selv er angrebet af Sygdommen, føres bort eller kommer paa Andenmands Grund eller alfar Bei.

Hvad særligt angaar Tuberkulosen blandt Kvæg og Svin, da har Opmærksomheden som bekendt i den senere Tid været stærkt henvendt paa denne Sygdom, der allerede nu paafører Landet et betydeligt nationaløkonomisk Tab, og som kan medføre alvorlig Fare ogsaa for Mennesker. Da denne Sygdoms Karakter og Smitteevne saavel som forskellige andre i Forbindelse hermed staaende Spørgsmaal imidlertid neppe kunne siges endnu at være fuldstændig oplyste, har den ikke kunnet foreslaas optagen blandt de ondartede smitsomme Sygdomme, hvorimod den utvivlsomt særligt bør fremhæves blandt de mildere Smitsøter, og af en nøjagtig Overholdelse af de for disse foreskrevne Forholdsregler tør formentlig ogsaa faa gode Virkninger forventes, at man i alt Fald foreløbig vil kunne indskrænke sig hertil.

ad § 11.

Ifølge Loven af 1857 § 3 berøede det paa Amtmandens Skjøn, hvorvidt det maatte findes nødvendigt at lade en Dyrslæge være til Stede ved Heste- og Kvægmarkeder for at føre Tilsyn med de der samlede Husdyrs Sundhedstilstand og lade en Dyrslæge undersøge de Kreaturer, som sættes paa fælles Græsning. Allerede ved Ministeriets Cirkulære af 7de Oktober 1858 blev det imidlertid bestemt, at der i Reglen skulde møde en Dyrslæge ved Hestemarkeder, samt at der ligeledes i Reglen skulde afholdes Syn over de Heste og Faar, som sættes paa fælles Græsning, og ved Cirkulære af 28de August 1878 er det nu blevet paalagt Amtmanden at foranledige, at en Dyrslæge altid er til Stede saavel ved Heste- som ved Kvægmarkeder,